

punkt, hvorved ogsaa Statslaanets Vedtagelse vil være sikret, ikke burde være udelukket. Forholdet er jo ikke det; som en af Regeringspartiets Folketingsmænd forkyndte under Valgbævægelsen i Gudmekredsen, at Regeringen i den Grad har knyttet sin Skæbne til Loven af 7. August 1914, at de to ikke kan skilles; hvis man overhovedet vilde af med Loven af 7. August 1914, hævdede han, saa maatte man først have en anden Regering. Saa slemt er det ikke. Efter Udtalelser af den højtærede Indenrigsminister saavel i Folketinget som til Folketingets Udvalg og nylig ved et Møde i Kalundborg kan han meget vel tænke sig en Forhandling med Rigsdagen om Afviklingen af de Bestemmelser, som er truffene i Henhold til den nævnte Lov, og om dens endelige Ophævelse, men der er rigtignok den Forskel mellem hans Standpunkt og den Afgørelse, som Mindretallet i Folketinget har krævet, at medens det nævnte Mindretal forlanger, at Bestemmelser, truffene i Medfør af Augustloven, efter en nærmere bestemt Tid kun kan opretholdes derved, at Ministeren skaffer Lovhjemmel derfor, er Ministerens Standpunkt dette, at saadanne Bestemmelser kan vedblive at gælde, indtil Rigsdagen har besluttet, at de skal bortfalde. Jeg hørte ikke Slutningen af Folketingsmødet i Gaar, men det er blevet mig sagt, at Indenrigsministeren imod Slutningen af Folketingsmødet gentagende fremhævede, at ingen havde ytret Villighed til at forhandle om det her af Ministeren antydede Standpunkt. Naar han har udtalt det, antager jeg, at han dermed har villet give tillende, at efter hans Opfattelse var der egentlig ingen Villie til Forhandling eller Imødekommen. Ministeren bør ikke undre sig over, at ingen har ytret Tilbøjelighed til at forhandle paa det Grundlag, thi enten Ministeren ene raader over, hvor længe Bestemmelser i Henhold til Loven af 7. August skal bestaa, eller han deler denne Magt med det ham altid følgagtige Flertal i Folketinget, forekommer mig at være ganske ligegyldigt, deri ligger ingen Indrømmelse overfor det, som Mindretallet i Folketinget har forlangt, og som jeg tør forudsætte at ogsaa Flertallet i dette Ting vil forlange. Her er altsaa en Modsætning, som maa udjævnes, hvis der skal opnaas Forstaaelse. Om det vil kunne lykkes ved nærmere Forhandling med Regeringen, kan maaske være tvivlsomt; jeg erkender, at Udtalelserne i Gaar saavel fra Finansministeren som fra Indenrigsministeren ikke frembød særlig gunstige Varsler. Ikke destomindre mener jeg, at Forsøget bør

gøres, og jeg skal derfor, naar første Behandling er endt, tillade mig at foreslaa Sagen henvist til et Udvalg, som forhaabentlig allerede i Løbet af Dagen kan faa et Samraad med de to Ministre, der hidtil paa Regeringens Vegne har ført Forhandlingerne.

Piper: Da det Rygte kom frem i Bladene, at Finansministeren havde søgt og truffet Overenskomst med Bankerne om et nyt Laan paa 120 Mill. Kr., vakte det selvfølgelig overordentlig Opmærksomhed. Den almindelige Følelse var, skønt der undertiden er kommet Tvivl frem, at Danmarks finansielle Stilling var forholdsvis god. Vi havde under Krigen vedtaget mange og store Indtægtslove, saaledes at man havde kunnet indskrænke Optagelsen af Statslaan til ca. 60 Mill. Kr. aarlig. Det Billede, som nu fremtraadte, var det, at man foruden de 60 Mill. Kr., som blev optaget i Sommersamlingen, og som Finansministeren den Gang erklærede var tilstrækkelige til Dækning af Underskuddet i indeværende Finansaar, behøvede det dobbelte Beløb. Hver Gang den højtærede Finansminister under Krigen har fremsat Forslag til nye Indtægtslove for Statskassen, har vort Parti støttet ham, vi har ment, at det var en god konservativ Politik at søge at dække de Udgifter, som man bogstavelig talt har spist op, af de forholdsvis gode Indtægter, der var til Stede i Øjeblikket, og derved undgaa at belaste Fremtiden. Hver Gang den højtærede Finansminister har fremsat sine Forslag om Statslaan, er de ogsaa blevet vedtaget fra vor Side uden Indsigelse, idet der nok kunde være nogen Mening i at lægge en mindre Del af Udgifterne over paa Fremtiden; der er jo ogsaa afholdt i hvert Fald en Del Udgifter, som kan have blivende Betydning.

Hvad er nu Grunden til, at det Forslag til Statslaan, der nu er fremsat, har vakt en saa stor Bevægelse? Ja, den højtærede Finansminister maa søge Grunden hos sig selv. Den Virkelighed, vi nu staar overfor, svarer ikke til det Billede, som den højtærede Finansminister har oprullet for os, naar han har haft Lejlighed til at sætte Rigsdagens Medlemmer, Befolkningens Repræsentanter ind i Landets finansielle Situation. Det Billede, som Ministeren oprullede for os forud for den sidste Valgdag, var i høj Grad straalende. En saadan finansiell Situation, udtalte den højtærede Minister, har aldrig foreligget, der var 250 Mill. Kr. i Statskassen, saadan en Kassebeholdning havde Landet aldrig ligget inde med. Disse